

ERIK MARTENSON

SKYGGESPINNEREN

SCHIBSTED

Erik Martenson

Skyggespinneren

Den siste Navigator -

bok 1

SCHIBSTED FORLAG

© Schibsted Forlag 2014

© Erik Martenson

Omslagsdesign: Jeff Nentrup
Elektronisk tilrettelegging: Type-it AS, Trondheim
Elektronisk utgave 2014

ISBN 978-82-516-5750-1

Det må ikke kopieres fra denne bok i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med Kopinor. Kopiering i strid med norsk lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.schibstedforlag.no

Denne romanen er tilegnet min far,

Rgt J i Lj cpugp 3; 7 4234 .

Uten deg ville veien til stjernene aldri blitt til.

Du gikk foran og viste vei.

Lieta ålte seg gjennom luftkanalen så stille hun klarte. Det var moloker i nærheten. Hun kunne lukte dem. De stinket av forråtnelse.

Lyset fra hodelykten var bare en svak glød i mørket. De utpinte batteriene hadde forlengst passert forventet levetid, akkurat som resten av utstyret. Kniven hennes var et unntak. Den hadde faren smidd med primitive redskap over glødende kullbriketter. Han hadde dødd da hun var sju. Hun husket ham best for smilet, som alltid lyste mot henne i et skjeggete ansikt fullt av sot.

Et T-kryss fikk henne til å dra frem et papirark. Det var brettet mange ganger og hang så vidt sammen. En hårlokk falt ned foran øynene. Hun strøk den vekk og studerte det enkle kartet i det svake lyset. Joda, hun var på riktig sted. Med en blyantstump tegnet hun et lite merke på papiret, før hun kravlet videre. Svetten rant, og det samlet seg en liten dam nederst på korsryggen.

H ni mctvgv0Hkpp rci gtt ω gvo gf i l f ugr0Km g v c p gp o xgkt0

Morens stemme fulgte henne gjennom labyrinten av kabelsjakter og luftkanaler, som var eneste vei ut siden molokene hadde drevet dem dypere og dypere ned mot bunnen av skipet. De voksne kunne ikke bruke dem. De var for store. Men ikke Lieta. Pinnedyret Lieta, som akkurat hadde fylt 15, var like spinkel som ved forrige bursdag.

Km g v c p gp ulcpugt0J rf f gi vkr rpgp0

Ordene brakte frem et av de tidligste minnene hun hadde, fra hun var fem år og hørte prefekt Rawg fortelle om mytteriet og romvesenene. Hun satt på morens fang og lekte med halskjedet hennes. Rommet var fullt. Prefekten skrittet frem og tilbake i sin fotside frakk, med det lange, lyse håret hengende fritt. Han viftet med en jernbeslått bok. Stemmen hans drønnet utover lokalet. De måtte ikke frykte fremtiden. Han hadde en plan. Molokene skulle fordrives, skipet gjenerobres.

Men det hadde ikke gått etter planen.

Lieta kom til et sted hvor to kanaler gikk over til én, før den delte seg igjen etter noen meter. Alle kablene som måtte gjennom der, skapte en flaskehals. Hun hadde alltid klart å skvise seg forbi før.

Men denne gang ble hun sittende fast.

Det suste i ørene. Hjertet banket ekstra hardt. Pulsens akselererte. Munnen ble fylt av spytt. En kvalme startet nederst i magen.

P gk sa hun inni seg.

*Fgv gt dctg gvr c pkm cphcn0M pvt mgt r uvgp Fgv gt kpi gpvkpi ht mg. cppgv
gpp ht mgp ugrk0*

Lieta lukket øynene og konsentrerte seg om pusten. Inn gjennom nesen, ut gjennom munnen, i rolige åndedrag. Kvalmen trakk seg tilbake. Pulsen sank. Hun svelget unna spyttet som hadde samlet seg i munnen. Rent vann var det mest verdifulle de hadde. Så prøvde hun forsiktig å dra seg fremover.

Og rikket seg ikke.

Lgi o j c rci vr o gi rkmxgr0

Bakover gikk heller ikke. Hun satt fast ved hoftene. Antakelig var det beltet som gjorde det, og hun kunne ikke nå beltespennen slik hun lå til.

Da Ole, lillebroren hennes, var tre år gammel, ble han tatt av moloker. Noen dager etter opplevde hun det første av mange panikkanfall. Kanskje var hun den neste. Foruten henne var det bare moren og storebror Davi igjen av familien.

Hun tenkte på hva Davi ville gjort i en lignende situasjon og fikk en idé. I stedet for å bevege seg fremover eller bakover, roterte hun på stedet, slik at hun ble liggende på rygg.

En tykk kabel gled unna, og hun var fri. Der ble hun liggende og stirre i taket på kanalen, og noe som ikke fantes på kartet.

Skjult av de fargerike kablene, var det en luke akkurat stor nok for henne.

Octu

Um i i gp cx H52; gp lci gt xgt f gp t fg dam gp kuxkō rnpf g j cuwki j gv0Fg
htgo xgtux rvg xkpi gpg h t f gp vkn rknpg gp o gnepkumj c n0P gp h o gvgt pfgt
fgo utgm gt G tcrkungwgp ugi vkcmg tgvkpi gt. u rēpi v gv nēp ug0Fg hnt
tcumgtg gpp n f gp0Ugrctcvkugpg xknrcftkj tgfgo mō g0

Gp vgttch to gt v tpgt rn vugrki rr tgwh t v0Rkn vgp tgm gt am tcv xtgpi g
lci gtgp vknxgpwtg0Fg rcuugtgt u p tvf gp i ki cpvkung o cunkggp cvf g nēp unko vg
p gp p o cfgt r gp r nēwh to o gm o fg mxgtppgf g rctxgh wgp0Fg gt u o n r r gt
r gp tmgtgx. o gf cpukmvgpg hcwht uugvkgp drēpfkpi cx untgm i xgttcumng0

Pcxki cv tgp j cpudcpggt j n whtc dcmugvgv0Fgvxct p tgr 0Kpwt o gpvpgg
u o um ngj c cfxtvfgo o fgp c v o cvkugtvg o cunkggp. j ct gpp km g drkw
kpucmgtv0T o lci gtgp gt dctg gp rt v v rg u o km g xct o gpvh t utkf 0

Rkn vgp i rkugt i ngi i gt ugi vknrcm r r nēprei vm tu0Cftgpcrkpt uj gv h tftkxgt
xkmpkpi gp cx o pgf gt o gf h t rkvg u xp0Kp gp o kp wgt h rgt j cp km g cppgv gpp
i ngf g xgt x tg krkxg0U o cpi g mēo gtcvgt j ct cmgtgf g vcvv tgp vkn
ntgo cul punō gtgv. kcmg hcmf g u o gwgtn vugi p mtgugt vkn h mg gp rknr ug0
i h tuvgtnpkpi gpg htc Vgttc gt h tvucw ngxku ppc0

52 ugm pfgt . o grf gt pcxki cv tgp0

Rkn vgp ugt j co kurcftgur gkrgv0Dcmf gvj n i tchkmg xkultgv uttgt gp f f o cpp
vknrcm0Dctg f gv gpg gvcxun tgt p gp h to h t rkx0Fgvgt dk pkum0Gvfki kēnv
vt f m tu0

32 ugm pfgt0

J cp ngi i gt hpi gtgp r cxvtgm gtgp i unxkugt0

P

Mkm 0

Fgvtkugt uxcmvklci gtgp p t dgi i g M tuhctgtft ppgg n ugt ugi v. ft r r gt o v
dam gp i cmugntgtgt u x rfu o vcvu ngt cxt fl tf uv t kx tg0Rkn vgp ftct k
urcmgp i ukmgt o vuvgtpgg0

Lieta skrudde av hodelykten før hun åpnet luken.

Et muggent mørke hilste henne fra den andre siden. Og stillhet. Det luktet innestengt, men uten den søtlige eimen som fulgte i kjølvannet av molokene.

Etter å ha lyttet lenge, tok hun sjansen på å tenne lykten igjen.

Rommet på den andre siden var bitte lite. En gammel overlevelsedrakt hang på et skjevt stativ i det ene hjørnet. Hjelmen var en boble av pleksiglass som reflekterte lyset fra diodelykten.

Hun ormet seg gjennom den trange åpningen og reiste seg. Magnetsålene i de fillete skoene hennes sugde seg fast i metallgulvet. Hun tok et skritt mot romdrakten og strøk hånden over hjelmen. Den var dekket av et tykt støvlag. Hun hadde halvveis forventet å se et ansikt innenfor, men hjelmen var like tom som resten av rommet.

Hun trakk på skuldrene. Det var mye hun ikke forsto ved det gamle arkskipet. Hvorfor hadde de brukt et helt rom til å lagre en enslig drakt?

En smal dør var eneste vei videre. Lieta sjekket at kniven fortsatt satt i sliren før hun åpnet den. Hun kom inn i et stort, avlangt rom og ble straks blendet av et sterkt lys. Med den ene hånden foran øynene, famlet hun etter dimmebryteren. Så snart belysningen var dempet, fikk hun oversikt over omgivelsene.

Hun hadde aldri sett noe lignende. Bortsett fra et jevnt støvlag, som fortalte henne at stedet var uberørt, var alt som det måtte ha vært for århundrer siden. Lengst borte var det en kraftig panserdør. Lieta gikk mot den mens hun studerte resten:

Et stort skrivebord av et mørkt treslag, sittegruppe med skinnmøbler og glassbord, gasspeis, kjøkkenhjørne av rustfritt stål, store monitorer og bilder på veggene, og noe som så ut som et stort, skittent vindu. Det siste gjorde Lieta veldig nysgjerrig, men hun ville sjekke utgangen først.

Gt f gp nm gvA Gt f gp n uA

Et gjennomsiktig panel viste LOCKED i røde bokstaver bak et massivt svinghjul. Selv molokene, med sin utenomjordiske styrke, kunne ikke bryte gjennom den eksplosjonssikre portalen, og Lieta kjente skuldrene senke seg. Hun følte en sjelden trygghet.

Hun snudde ryggen til døren. Hva slags rom var dette?

Det skitne vinduet holdt på sine hemmeligheter. Det var ikke mye hun kunne skimte gjennom det gørrete glasset. Dritten var på den andre siden, og vinduet var felt inn i veggen uten mulighet for å åpnes.

Bildene på veggen derimot, ga henne noen spor.

Det første var et holografi av *L r kvgt* under konstruksjon. Man kunne se det tallerkenformede skroget ta form, bit for bit. Det neste viste det ferdige arkskipet i bane rundt en rød planet med en romferge som nærmet seg. Det tredje var hvordan kunstneren hadde sett for seg skipet etter landing på planeten Terra Nova. Det var også det eneste bildet som ga inntrykk av hvor stort arkskipet egentlig var. Menneskene på bakken var små som maur, skipet måtte være mange hundre meter i diameter, hvis tegningen var realistisk. Fartøyet sto på tilsynelatende spinkle stylder, og en lang rampe ledet ned til bakken.

Så gikk hun bort til skrivebordet og dro ut en tilfeldig skuff. Hun fant en eske pistolammunisjon og en holomedaljong. Lieta plukket den opp, og varmen fra hendene aktiverte et tredimensjonelt bilde. Det skurret, forsvant et øyeblikk, og kom tilbake, én farge av gangen. Hun holdt medaljongen nærmere for å se bedre.

Det var et gruppebilde av offiserene på *L r kvgt*. Fremst sto Gabriel Shade, kapteinen, og ved hans side, Ellie Molok, skipets nestkommanderende, som hadde sveket dem alle. Lieta kjente dem igjen fra de falmede fotografiene de hadde i kolonien. Begge smilte bredt. De andre ante hun ikke hvem var, men det var noe kjent med mannen bak og til høyre for kapteinen. Han hadde helskjegg og så veldig alvorlig ut. Tydeligvis en viktig person, siden han sto rett ved kapteinen.

Så slo det henne: Det var ikke ansiktet som var kjent, men den lange skinnfrakken og den jernbeslåtte boken han holdt. Hvor mange ganger hadde de samme tingene gått i arv før Rawg overtok dem?

Hun veivet hånden over hologrammet. Det forsvant som en ånd ned i en flaske. Medaljongen og patronene havnet i en dyp jakkelomme.

Hun sjekket resten av skuffene, og den neste gjenstanden hun fant, var også den mest interessante.

Det var en liten notatbok i svart skinn med gullbokstaver på omslaget.

G.S.

I cdtkgnUj cf g

«Bingo!»

Lieta klappet en hånd for munnen. Hun hadde ikke ment å si det høyt. Slike utbrudd kunne bety døden, fordi molokene hadde utmerket hørsel. Men hun hadde begynt å slappe av, og ingen kunne høre henne nå. Hun kastet likevel et raskt blikk rundt seg før hun åpnet boken forsiktig.

Et sammenbrettet ark fløt ut. Lieta snappet det ut av luften.

Vknf gp u o o wg hppg f gppg d mpp0Fgvu o uv t untgxgvkf gp. hppgu kpi gp
cpftg rrcuugt0O kpg o kvcpmgt gt h t crk trki g vkn rgi i gu kpp kunkr gvuf cvcn i i 0Lgi
gt tgff p gp xgtx mgt cmg o kpg dgxgi gnugt0U o g tctvj ct unlgff o d tf0
O ukung f f uhc m i h tmctrki g u uvgo hgk0Lgi xgv km gj xgo lgi mcp uv rg r . o gp
lgi j rgt cvfci d mpp xkndrkh ppgv gp fci . i cvucppj gvpp m ω gt htgo 0I 00
Mcrvgk i xgtum ω cpf gtgpf g r ctmunkr gvL rkvgt0

Ekt u0

Octu t f g t m g p g t d w g v v o g f h t f k i t g i p u m i 0

«Oberst?»

Gvo kuukndt vgt i lgpp o f g v i t p p g v g r r g v i f g v p g t g t t g w x g f t o l c i g t g p 0
 I n f g p f g u r r k p v g t i l g p p o j m g t e e m r k v g p i j d t k f o v t g p g 0 O g f u m t k m p f g
 v t d k p g t i g p j c r g c x u x c t v t m h c m g t l c i g t g p o v d a m g p 0 R k n v g p j c o t g t r
 v n u g t g p h t m e v e r n u u v g o g v . o g p k p i g p v k p i u m l g t 0 D c m j c o m p m g t p c x k i c v t g p
 u o g p j p f t m g p f g h t c i o g p v g t u v k m g t v c x n t r r g p 0 R k n v g p u g n x g t v t r k i p m
 u m e f g v 0 J c p m l g o r g t f g u r g t c v h t j r f g h n g v k n h v g p . o g p k p i g p v k p i h p i g t g t .
 k m g g p i c p i p f r g k g u g p f g t g p 0 G p m e t p k p i r g p d c t g t u g i o g m o m l g o r g t t p g .
 g p u g p f g u o r o g f r g p v x c p p k o k f v g p 0 L c i g t g p m k r r g t v r r g p c x g v t g i
 v t g h g t k p p u l g p u k f g m p i u 0 G p h n m h n i g i n g t v e t v k n n h v g p k r c p k m 0 E e m r k v g p h m g u
 o g f d t a m x c p p i l g p p o h r g p i g t k u n t i g v 0 F g v g t k u m e r f v . v k n v t u u h t c v E k t u g t g p
 x g t r r j g v g v u o r x g t f g p o g f g p i k i c p v k u m t f u r 0 R k n v g p f t c t k f g p o c p g m g
 r p g t g p i v k p i g t e e m r k v f g m u g r g v r r 0 U g r g p g j r f g t j c o r r r e u u . i o g p u f g p
 c w g p v p p v p i g h c t m u g p u p m g t o v d p p g p . r t x g t j c p h t k i l t g p c x k i c v t g p i
 u g i u g n x o g p u j c p h t v u c w j c t n h v k n p i g p g 0 M p k x g p d r k t t g f p k p i g p 0 J c p m w g t
 u g r g p g i u r k v g t p c x k i c v t g p o g f u g i v c x x t c m g v 0 J v f g t r r g u g t j c p x g t h r e v g p 0
 F g v x g t m g t k n p i g p g 0 J c p u r c t m g t i u r c t m g t 0 J x g t o g v g t g t g p m e o r 0 F g p t f g
 i n f g p x k u g t j x t p t j c p g t 0 F g v g t f g p t f g m l g o r g u l g t p g p . R g i c u u 0 F g v g t
 m e o c p f t g p u m p u k i g g 0 F g v g t R j d u 0 F g v g t t g f p k p i g p 0

«Oberst Mark Hauser?»

Han satte seg opp i kryokapselen og gispet forgjeves etter luft. Lungene var fylt av en slimete væske. Han bøyde seg over kanten og spydde. Brekningene ga seg ikke før alt var ute. Noen ga ham et håndkle og presset noe metallisk mot overarmen. Han kjente et stikk og en varme som spredte seg gjennom kroppen. Hodet begynte å klarne, og han åpnet øynene.

Noe var galt.

Åtte ovale kryokapsler dannet kronbladene på en mekanisk blomst midt i et sekskantet rom. CRYO3 var stensilert på den ene vegg. Tre av de seks veggene hadde en portal med tunge, eksplosjonssikre dører merket MEDBAY, EQUIP3 og REC3.

Han svingte bena over kanten på kapselen og satte føttene på de grove